

Bài thứ 68

(Giảng ngày 2 tháng 8 năm 1999 tại Tịnh Tông Học Hội Singapore, file thứ 69, số hồ sơ: 19-012-0069)

Thưa quý vị đồng học, cùng tất cả mọi người.

Hôm qua chúng ta xem đến đoạn thứ 27 trong Cảm ứng thiên: **“Bất chương nhân đoãn, bất huyễn kỷ trường.”** (nghĩa là: Không phô bày nhược điểm của người, không khoe khoang ưu điểm của mình.) Hai câu này đối với chúng ta là lời dạy quý báu nhất trong việc xử thế.

Người ta sống ở đời ai cũng có công việc thuộc bổn phận riêng. Công việc thuộc bổn phận mình, nếu làm tốt thì đó là bổn phận phải làm, đâu có gì đáng để kiêu ngạo? Cho nên, không có lý do gì để khoe khoang ưu điểm của mình. Nếu làm không tốt thì sao? Làm tốt là tròn bổn phận, làm không tốt là lỗi lầm, sai sót, cũng là tội nghiệp. Khẩu nghiệp là dễ dàng tạo thành tội nghiệp nhất và cũng thường nghiêm trọng nhất, như những việc thêu dệt sinh sự, đảo lộn thị phi...

Quý vị đều biết, hiện nay thế gian này có tai kiếp lớn. Hôm qua, quý vị đồng tu ở Hoa Kỳ và Australia đều điện thoại hỏi tôi, hỏi rằng ngày 18 tháng 8 này làm cách nào qua được? Quý vị nói xem, làm sao vượt qua? Đi đến đâu để tránh kiếp nạn? Ngạn ngữ thường nói: *“Vận số khó tránh”*, quý vị tránh đi đâu? Ngày nay, điều quan trọng thiết yếu nhất, cách giải quyết thông minh nhất, là làm thế nào hóa giải kiếp nạn này, chứ không phải né tránh.

Kiếp nạn từ đâu đến? Chính từ trong tâm thức biến hiện ra. Hết thấy các pháp đều từ tâm tướng sinh ra. Pháp tướng tông nói rằng: *“Chỗ sinh khởi của các pháp chỉ là do tâm biến hiện.”* Nguồn gốc của nghiệp chướng đều do sự khởi tâm động niệm của tự thân ta. Để hóa giải, cũng chính từ sự khởi tâm động niệm. Sự hóa giải đó cũng không phải là chuyện nhất thời, chuyện chỉ một lần, khi có kiếp nạn xảy ra liền nhanh

chóng dứt ác tu thiện, lúc không còn kiếp nạn thì quay lại tạo nghiệp xấu ác. Tâm thức như vậy thì không cách gì thoát được tai nạn. Nghiệp ác, ý niệm ác một khi đã dứt trừ phải vĩnh viễn dứt trừ thì kiếp nạn này mới thực sự được hóa giải.

Chúng ta phải tận dụng cơ hội này, là một cơ hội tốt cho sự tu hành. Nhân duyên, điều kiện không thể chậm trễ trì hoãn. Chúng ta phải ngay trong một thời gian ngắn nhất nâng cao cảnh giới của mình, nâng cao lên đến cảnh giới của chư Phật, Bồ Tát thì kiếp nạn này không còn nữa, kiếp nạn này được hóa giải. Nếu không chịu nâng cao cảnh giới của mình, hoặc nâng lên một lúc, kiếp nạn qua rồi lại rơi xuống như cũ, cũng xem như xong, không có lý nào lại như vậy.

Các bậc đại đức xưa đã từng cho ta một điển hình về việc này. Vào triều Tống, có vị pháp sư tên Oánh Kha. Chuyện của vị này được ghi chép trong Vãng sinh truyện, cũng ghi chép trong Tịnh độ Thánh hiền lục. Quyển Tây quy trực chỉ trong bộ An Sĩ toàn thư cũng có ghi chép.

Pháp sư Oánh Kha là người xuất gia nhưng không giữ theo thanh quy của tự viện, phạm vào giới luật. Ông không phải kẻ ngu muội hồ đồ, có thể xem là một người hiểu biết, giác ngộ. Trong lòng thường suy nghĩ, những việc làm của mình đời này nhất định trong tương lai phải chịu quả báo ở địa ngục. Ông tự biết chắc mình sẽ phải vào địa ngục. Vì thế, ông liền tham vấn các bạn đồng học để xem liệu có phương pháp nào có thể cứu vớt bản thân mình hay không?

Có người bạn đồng học trao cho ông một quyển Vãng sinh truyện. Ông xem qua rồi thì hết sức cảm động, liền bắt đầu đóng cửa ở trong phòng chuyên tâm niệm Phật A-di-đà. Niệm được trọn ba ngày ba đêm, không ăn không uống, cũng không ngủ không nghỉ. Suốt ba ngày ba đêm liều cả thân mạng [niệm Phật].

Do tâm chí thành của ông như vậy nên có sự cảm ứng linh hiệu, đức Phật A-di-đà hiện đến. Đức Phật bảo ông:

- Tuổi thọ của ông vẫn còn mười năm nữa, hãy cố gắng tu hành. Sau mười năm ta sẽ đến tiếp dẫn ông.

Pháp sư Oánh Kha bạch Phật:

- Tập khí xấu ác của con rất nặng nề, không chống chọi nổi muôn sự dẫn dụ mê hoặc. Một khi bị hoàn cảnh bên ngoài dắt dẫn, e rằng con lại tạo nghiệp. Trong mười năm nữa thật không thể biết là con sẽ tạo tác bao nhiêu tội nghiệp. Con không cần mười năm tuổi thọ đó nữa, ngay bây giờ xin được theo Phật vãng sinh.

Đức Phật chấp nhận lời khẩn cầu của ông, nói:

- Ba ngày nữa ta sẽ tiếp dẫn ông, như vậy được chứ?

Pháp sư Oánh Kha hết sức mừng rỡ vâng theo lời Phật.

Ông liền mở cửa phòng, thông báo với đại chúng rằng ba ngày nữa ông sẽ vãng sinh. Người trong tự viện không ai tin lời ông. Một kẻ [xưa nay] không từ bất kỳ chuyện xấu ác nào, chỉ vừa đóng cửa ba ngày, cũng không biết làm gì trong đó, thế mà lại dám nói sau ba ngày nữa sẽ vãng sinh! Cũng tốt thôi, thời gian ba ngày không lâu lắm, mọi người cứ đợi xem sau ba ngày ông ấy có thật vãng sinh hay không?

Đến ngày thứ ba, quả nhiên ông ấy liền tắm rửa, thay y phục sạch sẽ, mời tất cả đồng tu trong đạo tràng cùng đến niệm Phật giúp ông, tiễn ông đi. Tất nhiên là mọi người đều rất hoan hỷ khi được thấy một người thực sự có thể vãng sinh về thế giới Tây phương Cực Lạc. Quý vị xem, ông ấy không bệnh tật gì, là người đang rất bình thường. Niệm Phật chưa được thời gian một khắc - thời gian một khắc là rất ngắn - ông nói với mọi người:

- Phật A-di-đà đã đến, đến giờ tôi đi đây.

Rồi ông từ biệt mọi người, ngồi mà vắng sinh.

Điều này chứng thực lời dạy trong kinh A-di-đà, [nếu người niệm Phật] trong một ngày, hai ngày, ba ngày cho đến bảy ngày, quả thật không sai. Quý vị tại Niệm Phật Đường niệm Phật quá lâu như thế, không hề thấy Phật A-di-đà hiện đến, là do tâm quý vị chẳng chân thành. Vì sao người ta niệm trong ba ngày thì được thấy Phật, chúng ta niệm lâu đến thế mà một chút tin tức của Phật cũng không nhận được? Nguyên nhân là ở đâu? Chúng ta phải tự mình hiểu được điều đó.

Người được vắng sinh thế giới Tây phương Cực Lạc tức là đi làm Phật. Quý vị thử nghĩ xem, từ địa vị phàm phu thấp kém, chỉ một bước vươn lên đến cảnh giới của chư Phật, Bồ Tát. Quả thật là một điển hình tốt, một tấm gương tốt để ta noi theo.

Tôi tin rằng trải qua nhiều thế hệ, có người giống như pháp sư Oánh Kha, những người thực sự quay đầu, triệt để quay đầu hướng thượng, sửa chữa lỗi lầm, tự làm thanh tịnh tâm ý, từ một người xấu ác trở thành một người hết sức hiền thiện. Đó thực sự là hồi đầu, thay đổi chỉ trong thời gian một ý niệm. Những người vắng sinh như thế, từ xưa đến nay không thể biết được là bao nhiêu, không có ai ghi chép đủ, mà các vị ấy cũng chẳng nói cho ai biết.

Người niệm Phật vắng sinh không thể biết được số lượng bao nhiêu, các sách Vãng sinh truyện, Tịnh độ thánh hiền lục ghi chép lại được chỉ là số ít, khoảng một phần mười, một phần trăm mà thôi. Sự thật đó chúng ta cần hiểu rõ. Chúng ta còn gì phải sợ sệt, còn gì phải lo lắng? Phải sống như thế nào? Hãy chơn chất niệm Phật mà sống. Thân thể này của ta còn lưu lại ở thế gian này, tạm thời chưa buông xả đi thì phải thay Phật A-di-đà mà làm công việc tuyên dương, thường vì tất cả chúng sinh mà nêu gương tu tập, như vậy mới được.

Giúp Phật A-di-đà tiếp dẫn đại chúng, khuyên bảo hết thảy chúng sinh niệm Phật cầu sinh Tịnh độ, nhất định phải sửa chữa lỗi lầm, tự làm thanh tịnh tâm ý.

Hôm qua có nói với quý vị, câu mở đầu chú giải của phần này rất hay: “Người [khác] có chỗ kém cỏi cũng giống như tên riêng của cha mẹ, tai có thể nghe nhưng miệng không thể nói.” Quý vị có thể nghe lại trong băng ghi hình, buổi giảng hôm qua tôi giảng rất rõ ràng.

Câu này ngày nay nói với mọi người, có thể quý vị không có chút ấn tượng gì, nhưng vào thời xưa thì câu này là hết sức nghiêm trọng.

Chúng ta ở thời đại này gặp phải kiếp nạn lớn lao này, thật ra mà nói [là do] không tiếp nhận được sự răn dạy của thánh hiền, mọi việc trong đời sống đều buông xuôi, thuận theo phiền não của tự thân, có lý nào lại không tạo nghiệp? Tạo nghiệp hết sức nghiêm trọng, vẫn cứ cho đó là chuyện tốt, không biết là tự mình có lỗi lầm sai trái.

Không chỉ là học Phật mà trái nghịch lời dạy của chư Phật, Bồ Tát, cho đến các pháp lành của thế gian cũng không biết một chút gì. Đối với hết thảy các pháp xấu ác mà cho là pháp lành, đối với hết thảy các ý niệm xấu ác, tà vạy mà cho là chánh niệm. Do đó mới chiêu cảm kiếp nạn lớn lao này.

Chúng ta ngày nay phải biết triệt để sám hối, một đời này mới có thể được sống trong sự biết ơn, trong hạnh phúc mỹ mãn. Bằng cách nào mới có thể làm được như vậy? Tai không nghe lời xấu ác, mắt không nhìn những việc xấu ác, thì quý vị mới có thể gìn giữ được tâm ý thanh tịnh của mình.

Nhưng thế gian này có rất nhiều người, một số người học Phật cũng không tránh khỏi, trong đó có cả những người xuất gia, lại chuyên nghe ngóng những việc làm xấu ác, những điều xấu ác của người khác,

từ sáng đến tối gặp ai cũng sinh chuyện thị phi, tranh nhau chỗ hay dở tốt xấu, tạo nghiệp hết sức nặng nề mà không tự biết.

Việc của người khác thì liên can gì đến ta? Chỉ nghe thôi cũng không nên nghe. Có một số đồng tu đến bảo tôi, có người bịa chuyện về thầy. Họ nghe được người khác bịa chuyện [về tôi] liền ghi âm lại, rồi mang băng ghi âm đến cho tôi [làm bằng chứng]. Tôi không hề mở nghe. Có văn bản ghi chép, tôi cũng không xem, tôi mang vắt cả vào giỏ rác. Vì sao vậy? Tôi mong muốn duy trì một ấn tượng tốt đẹp nhất [đối với mọi người].

Cho nên, trong mắt tôi thì mọi người đều là người tốt, mọi người đều là người hiền thiện, mọi người đối với tôi đều có ân đức. Ví như họ có đôi lời hủy báng, có những chuyện bàn ra tán vào lúc rỗi việc, đó là sự nhận hiểu sai lầm của họ. Hoặc có thể họ nghe theo lời bịa đặt của người khác, không phải họ cố ý, ta đâu cần phải ôm giữ việc ấy trong lòng? Ta đâu cần phải để tâm mình bị nhiễm ô vì sự việc?

Vấn đề là từ bên ngoài đến, quý vị có tiếp nhận hay không? Không tiếp nhận thì quý vị mãi mãi giữ được tâm thanh tịnh. Quý vị tiếp nhận thì mới bị ô nhiễm, không tiếp nhận thì tuyệt đối không bị ô nhiễm. Chúng ta đâu cần phải vướng vào những việc như vậy?

Làm người phải thấu hiểu được một nguyên tắc quan trọng: “Làm việc thiện với người khác.” Trong Kinh điển đức Phật giảng giải rất rõ ràng, rất thấu triệt. “Hết thầy chúng sinh đều là cha mẹ trong quá khứ, đều là chư Phật trong tương lai.” Đã là cha mẹ trong quá khứ, chúng ta cần phải đem tâm cung kính, hiếu thuận mà đối đãi. Đó chẳng phải là đã nói hết sức rõ ràng, hết sức minh bạch rồi sao?

Đem tâm hiếu thuận, cung kính đối đãi với hết thầy chúng sinh, thành tựu thiện nghiệp của chính bản thân mình, thành tựu các phẩm tính

thanh tịnh bình đẳng giác của chính mình, như vậy chúng ta mới là chân chánh học Phật, mới là chân chánh quay đầu hướng thiện.

Việc lợi hại đối với riêng bản thân mình thì hoàn toàn không quan tâm. Việc lợi hại đối với chúng sinh, nếu không phải là tai hại lớn cũng không cần quan tâm. Nếu thực sự là điều tai hại lớn lao thì phải dùng trí tuệ để giải quyết, xử lý, không thể theo tình cảm mà xử sự.

Về chuyện bị người lừa gạt, tôi cũng đã gặp rồi. Trong quá khứ, pháp sư Đạo An cũng gặp rất nhiều. Chuyện như thế nào? Là chuyện lừa gạt tiền bạc. Pháp sư Đạo An thường xuyên bị người gạt tiền. Ngài là một người rất tuyệt vời. Không phải ngài không biết. Nếu không biết thì là si mê ngu muội. Ngài biết rất rõ, nhưng biết rồi có đưa tiền cho người ấy hay không? Vẫn cứ đưa tiền cho họ. Đó mới là điểm tuyệt vời [của ngài]. Biết rõ quý vị đến đây lừa tôi, tôi vẫn đưa tiền cho quý vị. Đó là phương pháp hóa độ chúng sinh. Lừa gạt được rồi, mãi lâu về sau nếu có một ngày người ấy hiểu ra được, hóa ra trước đây mỗi lần mình lừa gạt thì hòa thượng ấy đều biết. Người ấy liền sinh tâm xấu hổ, quay đầu hướng thượng. Lão hòa thượng không hề si mê ngu muội.

Chúng ta gặp phải những trường hợp như vậy, nếu không có được trí tuệ như pháp sư Đạo An, cũng có một phương pháp khác. Đó là điều tra tìm hiểu rõ ràng sự thật. Nếu quả người ấy đang có việc thiết yếu, dùng thủ đoạn bất chính, chúng ta vẫn nên giúp đỡ người ấy. Nếu là muốn dùng tiền lừa gạt được để ăn chơi trác táng mà lại làm việc bất chính thì ta không đưa tiền cho họ. Đó cũng là một phương pháp giải quyết.

Làm người, mỗi một niệm tưởng đều phải hướng về điều thiện mà suy ngẫm, mỗi một ý niệm đều chỉ nghĩ đến chỗ hay, chỗ tốt của người khác. Mỗi người đều có ưu điểm, đều có chỗ sở trường, nhưng cũng có khuyết điểm, cũng có lỗi lầm, sai sót, đó gọi là: “Người chẳng phải thánh hiền, sao có thể không mắc lỗi?” Phải bao dung chỗ làm lỗi, ngại

khen khuyến khích chỗ tốt đẹp của người khác. Thường bồi đắp nuôi dưỡng tâm đạo của chính mình, thực sự có tâm đạo thì nhất định không có tai nạn, nhất định có chư Phật, Bồ Tát hộ niệm, nhất định có thần hộ pháp bảo vệ, giúp đỡ.

Lẽ thường đối với ai cũng vậy, chúng ta gặp người hiền thiện thì ai ai cũng hết lòng bảo vệ, giúp đỡ, vì thiện với thiện có sự tương ứng. Nếu tâm quý vị bất thiện, hành vi bất thiện, chư Phật, Bồ Tát, các vị thiện thần đều xa lánh, yêu ma quỷ quái liền đến vây quanh. Việc này trong Cảm ứng thiên nói đến rất nhiều, nói rất chi tiết. Khi ấy, quý vị sẽ thường gặp nhiều tai nạn, sẽ thường gặp nhiều điều bất như ý.

Hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây thôi.